

MINDEN TITOK
EGY IGAZSÁGOT
REJT...

A Tört Szem

New York Times bestseller

BRENT WEEKS

BRENT
WEEKS

A Tört Szem

A FÉNYHOZÓ 3

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Írta: Brent Weeks
A mű eredeti címe: The Broken Eye (The Lightbringer 3.)

A művet eredetileg kiadta:
Orbit, an imprint of Hachette Book Group, Inc.

Copyright © 2014 by Brent Weeks
Maps by Chad Roberts Design

Cover design by Lauren Panepinto
Cover illustration by Silas Manhood
Cover figure photo by Shirley Green
Cover ©2014 Hachette Book Group, Inc.

Fordította: Seres József
Szerkesztette: Egyed Erika

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhoz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2062-3100
ISBN 978 963 399 621 8

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2016-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Széll Katalin, Gera Zsuzsa
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített,
illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül
sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást
és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Kristinek, aki egyre jobb lesz... és engem is erre készítet,
és anyának, aki egy hétéves gyereket, aki utált olvasni,
szenvedélyes olvasóvá formált.*

„Aki emberi közösségen kívül tud élni,
az nem ember, hanem állat, vagy isten.”
Arisztotelész

1. FEJEZET

A KÉT FEKETEGÁRDISTA EGYRE KÖZELEDETT a Fehér ajtajához. A fiatalabb ütemesen és idegesen ropogtatta jobb keze ujjízületeit. A Greyling testvérek megálltak az ajtó előtt, tétováztak. *Rop, rop, rop. Rop, rop, rop.*

Az idősebb testvér, Gill, a parancsnokuk metsző pillantását utánózva nézett öccsére. Gavin gyűlölte, amikor Gill így nézett, viszont abbahagyta az ujjropogtatást.

– Várakozással semmire sem megyünk – szólalt meg Gill. – Használd is az öklödet!

Kora reggel volt. A Fehér általában még legalább két óráig nem lépett ki a lakosztályából. Rohamosan romlott az egészsége. A feketegárdisták minden tőlük telhetőt megtettek, hogy megkönnyítsék az idős asszony utolsó hónapjait.

– Miért mindig én? – berzenkedett Gavin.

Tizenkilenc éves bátyja két évvel volt idősebb nála, de ugyanaz volt a rangjuk, és ugyanakkor vették fel őket a Fekete Gárdába.

– Ha miattad mulasztja el, csak mert itt vitatkozol velem... – Gill nem fejezte be a fenyegetést. – Kopogj!

Ez parancs volt.

Gavin Greyling mogorván bekopogott. Kívárta a szokásos öt másodpercet, majd kinyitotta az ajtót. A testvérek beléptek.

A Fehér nem volt az ágyában. A házi rabszolgájával imádkozott. Hajlott koruk ellenére leborultak a padlóra, a felkelő nappal szemben. A nyitott erkélyajtón át hideg szél fújt be a két idős nőre.

– Nagyasszony – köszöntötte Gill. – Bocsáss meg! Történt valami, amit látnod kell.

A Fehér felnézett. Azonnal felismerte őket. Sok nemes és fényűr nem vette komolyan a legfiatalabb feketegárdistákat. Sértő volt ez a hozzáállás, de részben megérdemelték. Gavin tudta, hogy egy évvel ezelőtt egy *tizenhét évest* fel sem vettek volna teljes jogú feketegárdistának. Ám a Fehér soha nem úgy bánt vele, mint aki kevesebb lenne bárkinél. Gavin boldogan meghalt volna érte annak ellenére, hogy sokak szerint az asszony akár már másnap meghalhatott az öregsége miatt.

A Fehér félbehagyta az imát, és ők besegítették a kerekesszékebe, de amikor az öreg házi rabszolga az erkély felé totyogott, hogy bezárja az ajtót, Gill megállította.

– Az erkélyről kell megnéznie, *caleen* – magyarázta Gavin.

Gavin gyengéden, de alaposan betakargatta a Fehért. Már megtanulták, hogy mennyi kíméletet visel el a büszkesége, és mennyi fájdalmat a teste. Gavin kitolta a széket az erkélyre. A Fehér nem tiltakozott, hogy kimegy ő egyedül is. Nem is olyan régen még ezt tette volna.

– Az öbölben – mutatta Gill.

A Kis Jáspis-öböl vize csillogott alattuk. Ma volt a Fény és Sötétség Ünnepe, az őszi nap-éj egyenlőség. Kifejezetten olyan szép őszi nap, amelyet az ember ilyenkor remél: a levegő hideg, az ég vakítóan kék, a tenger nyugodt, semmi hullámverés. Az öböl maga feltűnően néptelen volt. A flotta elment Ru alá, ott akarták megállítani a Színes Herceg előrenyomuló seregét. A csata valószínűleg már befejeződött, az itteniek viszont itt nem tehettek mást, mint várták a hírt: örvendezzenek a győzelemnek vagy készüljenek a háborúra, ami szét fogja szaggatni a Hét Szatrápiát. *Ezért imádkozott a Fehér*, gondolta Gavin. De van értelme imádkozni egy esemény kimeneteléért az esemény *után*? Használ az még valamit?

Használ az bármikor?

A Fehér csendben várakozott, lenézett az öbölre. *A nagy semmibe?* – rémült meg Gavin. Túl későn szóltak neki? A Fehér bízott bennük, nem kérdezett, csak várt, miközben a percek egyre teltek.

És akkor, felbukkant végre a lény a Nagy Jáspis partja mögül. Elsőre nehéz volt felbecsülni a méretét. Száz lépés távolságra merült fel a Nagy

Jáspist körbevevő magas falaktól, amiken gyülekeztek-tüledtek a bá-mészkodók. A tengeri démon hollétét eleinte csak a nyomvize, a balra és jobbra szétváló hullámok mutatták. Ahogy közeledett, felgyorsult. Félig nyitott, kereszt alakú szája beszívta, gyűrűs torka benyelte, a teste egész hosszán végighúzódo, kitárt kopolyú kinyomták a tenger vizét. A szája minden hatalmas nyeléskor szélesre tárult, ötven lépésként széles le-gyező alakban vizet fröcskölt ki oldalra és hátra, majd a hatalmas izmok összehúzódtak, és mögötte sistergett a felkavart levegő és a víz.

A tengeri démon a Nyugati-öböl védőgátjához közeledett. Egy gálya megpróbált kiszökni a védőgát egyik résén. A kapitány nem vette szá-mításba a tengeri démon gyorsaságát, így éppen rossz irányba indult.

– Szegény bolond – motyogta Gill.

– Az attól függ, hogy ez csupán véletlen vagy támadni akar – mon-dta a Fehér hátborzongató nyugalommal. – Ha *ez* átjut a védőgáton, ők lehetnek az egyetlenek, akik megmenekülnek.

A gályarabok egyszerre emelték ki az evezőket, igyekeztek a lehető legkisebb mértékben felzavarni a vizet. A tengeri démonok nem ragado-zók, csak a területüket védik. A démon elhaladt a gálya mellett, és úszott tovább. Gavin Greyling megkönnyebbülten kiengedte a levegőt. Hal-lotta, hogy a többiek is ezt teszik. Ám a tengeri démon váratlanul leme-rült, és eltűnt egy hirtelen támadt ködfelhőben. Amikor újra megjelent, vörösen izzott. Forrt a víz körülötte. A nyílt tenger felé kanyarodott.

Nem tehettek semmit. A tengeri démon kiúszott a tengerre, majd vissza-fordult, és felgyorsult. Egyenesen a hajó orrának tartott, mintha össze akarna fejelni a kihívójával. Valaki félhangosan káromkodott. A tenge-ri démon óriási sebességgel rontott a gályának. Néhány matróz lerepült a fedélzetéről, legtöbben a tengerbe, egyikük azonban a tengeri démon csontos, tüskés fejének csapódott.

Egy pillanatig úgy látszott, hogy a hajó egyben marad, de aztán az orra begyűrődött, és faszilánkok robbantak szét mindenfelé. Az árbócok elroppantak.

Az egész gályát, illetve azt a felét, ami megmaradt belőle, tíz... húsz... harminc lépésre vetette vissza az erő, széles vízlegyezőket túrva kétfelé. A tengeri démon alig lassult le. Aztán a gálya a hullámok alá merült, mert a nagy pörölyfej még magasabbra emelkedett ki a vízből, és lenyomta.

A hajó tűzben edzett fából épült teste úgy tört össze, mint amikor egy agyagedényt nekicsapnak a falnak.

A tengeri démon lemerült, és a nagy, tüskés fejébe akadt több tucat hajókötéllel magával húzta a roncsot is. Százlépésnyire egy hatalmas légbuborék tört a felszínre, amikor az utolsó fedélzet is engedett a víz nyomásának. A hajó nem bukkant fel. Uszadékok hánykódtak mindenütt, de korántsem annyi, mint várható lett volna. A hajó egyszerűen eltűnt. A több száz főnyi legénységből talán fél tucat ember csapkodott a hullámok között. Legtöbbjük nem tudott úszni. Gavin Greyling a fekete-gárdista-kiképzésen megtanult úszni. Örültségnek tartotta, hogy a legtöbb tengerész nem tud.

– Ott! – mutatta Gill. – Látni a buborékok nyomvonalát!

A tengeri démon nem esett csapdába a védőgát mögött, Orholamnak hála. De az még rosszabb volt, ami felé haladt.

– Nagyasszony! – szólalt meg valaki a hátuk mögött.

Carver Fekete fényúr volt. Ő intézte a Chromériának azokat a hétköznapi ügyeit, amik nem a Fehér hatáskörébe tartoztak. A magas, kopaszodó, olajbarna bőrrű férfi ilytai nadrágot és zekét viselt. Ami megmaradt a hosszú, sötét hajából, széles csíkokban őszült. Gavin nem vette észre, hogy bejött. Ő, egy *feketegárdista* nem vette észre!

– Bocsánat, én kopogtattam, de nem kaptam választ. A fenevad már ötödször kerüli meg a Jáspisokat. Parancsot adtam az Ágyú-sziget tüzéreinek, hogy ne lőjenek, hacsak nem támad. Most azt akarják tudni, hogy *ezt* támadásnak tekintsék-e.

A Kis Jáspis-sziget védelme gyakorlatilag a Fekete fényúr hatáskörébe tartozott, de ő óvatos hivatalnok volt, és ha csak tehette, kerülte a felelősségvállalást.

Mit ér egy ágyúgolyó egy ilyen vadállat ellen?

– Mondd nekik, hogy várjanak! – mondta a Fehér.

– Hallottad! – ordított fel a Fekete, tölcseért formálva sok gyűrűvel díszített kezéből.

A titkára a tetőn, egy emelettel a Fehér erkélye fölött várakozott, kezében egy széles csiszolt fémtükörrel. Kihajolt a korláton, hogy jól halljon.

– Igen, Fényúr!

A férfi sietve elvillogtatta az üzenetet. Közben egy fiatalabb nő vette át a helyét a korlátnál. Próbált hallgatózni, persze úgy, hogy ez ne látszódjon.

A tengeri démon most a partvonal mentén úszott, ahol a víz olyan sekély volt, hogy láthatták a hátát. Úgy tört át a kikötőmester dokkján, hogy valószínűleg észre sem vette. Elérte a Nagy Jáspis legészakibb csücskét.

– Ó, a francba!

Mindenki ezt gondolta, de csak a Fehér mondta ki. *A Fehér? Káromkodik?* Gavin Greyling nem gondolta volna, hogy tud káromkodni.

A Liliomszáron bámészkodó emberek szem előtt veszítették a fenevadat, miután a Nagy Jáspis közelébe ért, így amikor a híd felé fordult, már nem tudtak időben reagálni.

A híd pontosan a hullámok magasságában húzódott, pillérek nélkül. A sárgával megerősített kék luxin rácsszerkezet zöldnek látszott. Századok óta állta már a tenger ostromát. Egy ilyen alkotáshoz a kromaturgiát olyan szinten kellett művelni, amire talán még Gavin Guile sem volt képes. A híd nemegyszer szolgált hullámtörőként a védőgáton kívül rekedt hajóknak a viharokban, megmentve sok száz ember életét. A tengeri démon először véletlenül ért a hídhöz, de ez is megrázta az egész szerkezetet, és több száz embert döntött le a lábáról.

A hatalmas lény még tíz, húsz lépést úszott a sima luxinfal mellett, aztán lelassult, mintha zavarba hozta volna az érintkezés. A zavara azonban csak egy pillanatig tartott, és máris új gözhullámok törtek föl körülötte. A tengeri démon a fejét a hullámok alá nyomva kiszáguldott a tengerre, hatalmas farka felcsapta a vizet a Liliomszár mellett, gejzíreket fakasztva csaknem az egész hosszában.

A nyílt tengeren aztán visszafordult.

– Parancs az Ágyú-szigetnek: tűz! – kiáltotta a Fehér.

Az Ágyú-sziget a Liliomszárral szemközt volt az öbölben. Elég valószínűtlennek látszott, hogy a tüzerek eltalálják a tengeri démont. De a figyelemelterelés is jobb, mint a semmi.

Az első csatakiógyó azonnal elsült, a kezelői nyilván csak a parancsra vártak. A démon legalább ezer lépésre volt, és vagy száz lépéssel elhibázták. A sziget öt másik ágyúját is felé irányították. Ezek is megszólaltak.

A hangjuk csak a fényes villanás után érkezett meg a toronyhoz, körülbelül ugyanakkor, amikor látták a becsapódásokat. Egyik sem talált. A legközelebbi csobbanás is több mint ötven lépésre volt a tengeri démontól. Nem sikerült elriasztani.

Az ágyúkezelők olyan sebességgel és hatékonysággal töltöttek újra, ami csak szüntelen gyakorlással érhető el, ám így sem tudták időben leadni a következő sortüzet. A tengeri démon egyszerűen túl gyors volt.

A Liliomszáron úrrá lett a káosz. Egy fogat lovai pánikba estek, oldalra fordultak a falakon belül, és a kocsijukkal eltorlaszolták a hidat, csupán egy kis rést hagyva a Nagy Jáspis felé tülekedő férfiaknak és nőknek. Mások átmásztak a rugdosó, harapós lovak fölött és alatt. A fejvesztetten menekülő tömeg kiáramlott a híd másik oldalán, sokan elestek, egymást taposták. Néhányan időben kiértek.

– Carver! – csattant a Fehér hangja. – Menj, intézkedj a halottakról és a sebesültekről! Te gyorsabb vagy nálam, és nekem látnom kell, mi lesz ennek a vége.

Fekete fényúr már ki is lépett az ajtón, mielőtt a Fehér végigmondta volna.

Még négyszáz lépés. Háromszáz.

A Fehér kinyújtotta a kezét, mintha pusztán az akaratával elháríthatná a tengeri démont. Gyorsan elmormolt néhány imát.

Kétszáz lépés. Száz.

A másik oldalról hirtelen egy sötét alak száguldott át a híd alatt. Hatalmas erővel ütközött a tengeri démonnak, a vízszög száz láb magasra csapott fel. A tengeri démon felszállt a levegőbe, aztán oldalra esett. A fekete alak – hatalmas volt, de eltörpült a tengeri démon mellett – alulról érkezve a fején találta el. Mindketten visszazuhanak a vízbe, alig húsz lépésnyire a Liliomszártól.

A tengeri démon óriási tömegét a híd felé vitte a lendület, valóságos vízfalat lökve a folyosó oldalához és fölé. Az egész építményt megrázta a hullám ereje, de nem omlott össze.

A vízpermetben és a kifújt levegőben a felszínre emelkedett egy pár uszony és egy fekete farok. A farok lecsapott a tengeri démon testére, majd a bálna beszáguldott a Kis Jáspis-öbölbe. *El* a hídtól.

– Egy bálna? – suttogetta a Fehér. – Ez egy...?

– Egy ámbráscet, Nagyasszony – mondta Gill. Szerette a tenger e harcosairól szóló történeteket. – Egy fekete óriás. Legalább harminc lépés hosszú, a feje pedig, mint egy faltörő kos. Ilyen nagyról még nem hallottam!

– Nem volt ámbráscet az Azúrkék-tengeren már...

– Négyszáz éve! Mióta az Öröksötét Kapuk bezárultak. Bár egyesek megmaradtak még vagy száz évig... Oh, bocsáss meg! – kapott észbe Gill.

A Fehér nem is hallotta. Mindnyájukat túlságosan lefoglalta a látvány. A tengeri démon nyilvánvalóan meglepődött. Vörösén izzó teste kék lett, és a hullámok alá merült, de amint a tenger megnyugodott az ütközés utórengetése után, látni lehetett, hogy a vörös izzás újrakezdődik. A víz sistergett, a felszíne felpúposodott, aztán a nagy test kiemelkedett belőle, megfordult, és elindult... üldözte a bálnát.

– Ez a fajta bálna állítólag elég agresszív – elmélkedett a Fehér.

Négyszáz lépésnyire a parttól újból felcsapott a víz, ahogy a két tengeri óriás egymásnak esett. Az Azúrkék-tengeren az ámbráscet volt a tengeri démonok egyetlen természetes ellensége. De a tengeri démonok már réges-régen megölték őket. Állítólag. A Fehér és a feketegárdisták nézték, ahogy a gigászok újra egymásnak rontanak, ezúttal messzebb, délebbre. Nézték, teljes csendben, míg odalent a mentőosztagok megtisztították a Liliomszárat.

– Azt hittem, ezek a bálnák általában... kékek, nem? – kérdezte a Fehér Giltől, miközben továbbra is a tengert nézte.

– Sötétkékek vagy szürkék. Beszélnek fehérekről is, de az valószínűleg legenda.

– Ez viszont feketének látszott, nem? Vagy az én szemem tévedett?

A testvérek egymásra néztek.

– Fekete – ismerte el Gill.

– Határozottan fekete – erősítette meg Gavin.

– Billah! – Gavin most először hallotta, hogy a Fehér a nevéen szólítja a házi rabszolgáját. – Milyen nap van ma?

– A Fény és Sötétség Ünnepe, úrnőm. Amikor a világosság és a sötétség megküzd egymással, hogy kié legyen az ég.

A Fehér még most sem fordult meg. Csendesen csak annyit mondott:

– És a nap-éj egyenlőség idején, amikor tudjuk, hogy a fénynek meg kell halnia, és nincs esély a győzelemre, megment minket... nem egy fehér, hanem egy fekete bálna.

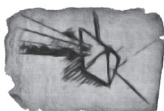
A többiek bölcsen bólogattak, csak Gavin nem fogta fel a pillanat jelentőségét. Egyikről a másikra nézett.

– Igen? És? – kérdezte. – Mit jelent ez?

Gill meglegyintette a tarkóját.

– Ez itt a kérdés, mi?

2. FEJEZET

GAVIN GUILLE TENYERE MELEG, szürke vérrel kente össze vastagon a csúszós evezőt. Azt hitte, itt tiszteletre méltó bőrkeményedésekre tesz szert, lévén ő eddig elsősorban a szavakkal dolgozott, ám a napi tízórás evezés annál jobban megviselte a bőrét.

– Szíjas! – kiáltott oda a Hetes a munkafelügyelőnek. – Több pólyát Őszentségének!

Ez kiváltott néhány halvány vigyort, de a gályarabok nem lassítottak. Pufogtak a nagy borjúbőr dobok a cetek szívverésének ritmusában. Ezt az ütemet a gyakorlott evezősök, még ha nehezen is, de egész nap tartani tudták. Minden padon hárman ültek, de ketten is bírták a tempót annyi ideig, amíg a harmadik evezős ivott, vagy evett, vagy a küblit használta.

Szíjas odament egy tekercs ronggyal Gavinhez. Intett, hogy mutassa a kezét. Szíjas volt a legtagbaszakadtabb nő, akit Gavin valaha látott, márpedig ő ismert minden feketegárdista nőt az elmúlt húsz évben. Leválasztotta véres tenyerét az evezőről. Nem tudta sem kinyitni, sem behajlítani az ujjait, pedig még dél sem volt. Sötétedésig fognak evezni, az ebben az évszakban további öt órát jelentett. A nő szétnyitotta a rongytekerceset. Kérgesnek tűnt, de a fertőzésnél akadtak rosszabb dolgok is, amik miatt Gavin aggódhatott. Miközben a nő akkurátusan, de minden finomság nélkül bepólyálta a kezét, Gavin élénk, gyantás szagot érzett, valamivel elfedve, ami szegfűszeg lehetett, és hallotta a szilánkokra hasadó ultraibolya luxin rezgését.

Egy pillanatra visszatért a régi Gavin, és azonnal beindult az elméje, vajon, hogyan tudná kihasználni a lehetőséget. Nehéz közvetlenül a

széteső luxinból színönteni, de Gavin Guile-nak semmi sem lehetetlen. Ő a Prizma, nincs semmi, amit ne tudna...

Nem volt semmi, amit *meg tudna csinálni*. Már nem. Most, hogy vak lett a színekre. Nem tudott színönteni. A lassan lengő lámpák gyatra fényében a világ a szürke árnyalataiban úszott.

Szíjas megkötötte a csomókat Gavin kézfejein, és morgott valamit. Gavin elérte a célzást, és visszatette fáradt karját az evezőre.

– Leküzdí a f-f-fertőzést – mondta az egyik evezős társa, a Nyolcas, akit néhányan Vazzegnek hívtak, Gavinnek fogalma sem volt, miért. Kialakult egy laza közösség itt lent, saját szlenggel és belterjes viccekkel, aminek ő nem volt része. – A hajó hasában a fertőzés olyan gyorsan öl, mint a lórúgás!

Az ultraibolya luxin leküzdí a fertőzést? A Chromériában ezt nem tanították, de ettől még igaz lehet. Vagy ez egy új felfedezés lenne a háború kezdete óta, csak neki nem szóltak róla? Gondolatai a testvéreére, Dazenre terelődtek, aki összeszabdalta a saját mellkasát. Hogy lehet, hogy Dazen nem kapott fertőzést a pokolban, amit Gavin épített neki?

Lehet, hogy a testvére tébolyodottsága, ami meggyőzte Gavint, hogy meg kell ölnie a bátyját, nem is örület volt, hanem sebláz? Mindegy, most már úgyis késő. Megint látta a vért és az agyvelőt, ahogy kirobbant Dazen koponyájából, és megfestette a cellája falát, miután Gavin lelőtte.

Gavin újra rátette bekötözött kezét az evező kezek verejtékétől, vértől és zsírtól simára koptatott nyelére.

– Egyenes a hát, Hatos! – szólt rá a Nyolcas. – A lumbágó fog megölni, ha mindent a hátizmaiddal csinálsz.

Nahát, ennyi szó egyetlen káromkodás nélkül! Kész csoda.

A Nyolcas valamiért a gondjaiba vette Gavint. Gavin tudta, hogy az inas angari nem merő szívjószágból segít neki: Gavin volt a harmadik ember az evezőnél, és minél kevesebb munkát végzett, annál többet kellett dolgoznia a Hetesnek és a Nyolcasnak, hogy tartsák a tempót. Márpedig Tüzér kapitány nem vette félvállról a sebességet. Nem nagyon akaródzott neki túl közelről szemlélni Ru elestét.

Még egy hét, és a Chroméria kiküldi a kalózzadásait. Ezek olyan kalózok, akik írásos engedéllyel vadásznak a rabszolga-kereskedőkre, akik

az inváziós flotta roncsai közt cirkálnak, kimentik a túlélőket, és rab-ságba vetik őket. Váltásdíjat kérnek azokért, akiknek tehetős rokonaik vannak, többségüket viszont egyenesen Ilyta nagy rabszolgakikötőibe viszik, ahol büntetlenül eladhatják őket. Mások a közelebbi rabszolga-piacokat keresik fel, ahol a lelkiismeretlen tisztviselők olyan dokumen-tumokat hamisítanak, amik szerint ezeket a rabszolgákat legálisan fog-ták el távoli kikötőkben. Sok rabszolgának azért nincs nyelve, hogy ne mondhassa el az igazat.

Ide vezettem a népemet, Karris. Rabszolgaságba és halálba.

Gavin megölt egy istent, mégis elvesztette a csatát. Amikor a *bane* ki-emelkedett a mélységből, darabokra törte a Chroméria flottáját, és a re-ményeik a tengerbe veszttek a többi rakománnyal együtt.

Ha engem neveztek volna ki promachosszá, ez nem történik meg.

Az igazság az, hogy Gavinnek nemcsak a testvérét kellett volna meg-ölnie, hanem az apját is. Erre meg is volt a lehetősége: ha a harc végén segít Kipnek leszúrni Andross Guile-t, ahelyett, hogy szétválasztja őket, Andross most halott lenne, Gavin pedig biztonságban, a felesége kar-jaiban.

– Gondolkodtál már azon, hogy egy bizonyos helyzetben nem voltál elég kemény? – kérdezte Gavin a Hetest.

A férfi három nagyot húzott az evezőn, mielőtt válaszolt.

– Tudod, minek neveznek itt?

– Azt hiszem, hallottam. Orholamnak. Talán mert te ülsz a hetes he-lyen?

Ugyanis a hat az ember száma, a hét Orholamé.

– Nem azért.

Barátságos ember.

– Hanem miért?

– Nem kapsz választ a kérdéseidre, mert nem hagysz időt rájuk – mondta Orholam.

– Vártam én már eleget, öreg – morogta Gavin.

Két újabb húzás után Orholam folytatta:

– Nem. Mindháromra. Háromszor is nem. Vannak emberek, akik csak akkor figyelnek fel a dolgokra, ha azok hármásával jönnek.

Én aztán nem. Menj a pokolba, Orholam! Meg az is, akiről elneveztek.

Gavin már előre grimaszolt az evezés ismerős fájdalmára. Hátradőlve felvette a tempót, kinyújtóztatta a karját, aztán lábát a talpdeszkanak feszítve, meghúzta az evezőt. A *Tengericsutkán* százötven evezős volt, nyolcvan ember ezen a fedélzeten, és hetven fölöttük. A fedélzetek közötti nyílásokon át hallhatták a dobolást és az elordított parancsokat a felső és az alsó gályafedélzeten is.

De nem csak a hang jutott át egyik fedélzetről a másikra. Gavin az első néhány napban azt hitte, hogy elvesztette a szaglását is, de azóta újabb és újabb illatok támadták meg az orrát. Az angariak azt tartották magukról, hogy tiszta emberek, és talán azok is voltak, Gavin jelét sem látta vérhasnak vagy himlőnek a gályarabok között. Minden este körbeadták egymásnak a vödröket, az első tele szappanos vízzel, amit magukra locsoltak, a második tele tiszta tengervízzel, hogy leöblítsék vele. Ami kilöttyent, az lecsorgott az alsó fedélzet rabszolgáira, és onnan, még koszosabban, a fenékvízbe. A fedélzetek mindig csúszósak voltak, a rakodótér meleg és párás, az izzadságszag állandó, a kerek ablaknyílások csak akkor nyújtottak elég szellőzést, ha erős volt a szél, a vízcseppek, amik a fenti fedélzetről csöpögtek Gavin fejére és hátára, gyanúsán kellemetlenül büzlöttek.

Léptek kopogtak a lépcsőn, egy veterán tengerész könnyű léptei. Valaki csettintett Gavin mellett, de ő föl sem nézett. Most rabszolga volt, eszerint kellett viselkednie, különben megverték a pimaszságáért. Persze nem feltétlenül kellett volna gyáván kushadnia, de az evezés felemésztette minden erejét.

Szijas levette Gavin kezét az evezőről, kinyitotta a bilincset és füttyentett a Kettesnek. Az Egyes és a Kettes állt a folyton változó rabszolgahierarchia csúcsán. Ők elöl ülhetnek és pihenhetnek, láncok nélkül teljesíthették a megbízásokat, és csak akkor kellett evezniük, amikor egy rabszolga megbetegedett vagy elájult a fáradtságtól.

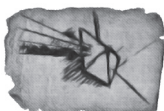
Miután Szijas hátrabilincselte a kezét, Gavin felnézett Tüzér kaptányra, aki a lépcső tetején állt. Tüzér ilytai volt, éjfekete bőré, vad, göndör szakállú, meztelen felsőtestén csak egy nyitott, finom brokátzekét viselt, alatta bő tengerésznadrágot. Megvolt benne az örültek és a próféták magnetikus vonzereje. Beszélt magában és beszélt a tengerhez. Azt vallotta, hogy nincs vele egyenlő sem a mennyben, sem a földön...

sem a tüzelést illetően. És ez be is bizonyosodott. Nem is olyan régen Tüzér leugrott egy hajóról, amit Gavin szitává lőtt és felgyújtott. Gavin akkor szeszélyből megkímélte Tüzér életét.

Minden jótett elnyeri méltó büntetését.

– Gyere fel, kis Guile! – szólta le Tüzér kapitány. – Kezdek kifogyni az okokból, hogy miért hagyjalak életben.

3. FEJEZET

KIP KEZE ÉLÉNK BÍBORSZÍNŰ VÉRREL kente be a csúszós evezőt. A tenyere felhólyagzott, a hólyagokat színtelen plazma töltötte ki. Alattuk a puha bőr átszakadt. A vér úgy szivárgott be a plazmába, mint a vörös luxin. Az evező szüntelen dörzsölésétől a hólyagok kifakadtak, véreztek. Fogást váltott. Új hólyagok, színtelen plazma. Megtelnek bíborvörössel. Kifakadnak.

Színeket nem látott. Nem látott semmit. Csak elképzelni tudta a színeket, amik várták, amint leveszi a kendőt, amivel Zymun bekötötte a szemét, hogy megakadályozza a színöntésben. Zymun, a polikromát, a Színes Herceg híve. Zymun, aki meg akarta ölni Kipet Rektonban, és megpróbálta meggyilkolni Gavint Garristonban. Zymun, aki most is pisztolyt tartott Kip fejéhez. Zymun, a féltestvére.

Zymun, akit meg akart ölni.

– Min mosolyogsz? – kérdezte Zymun.

A csónak immár két napja bukdácsolt, imbolygott a hullámokon. Mivel nem használhatta a szemét, Kip nem is követhette az utat a hullámok káoszában, csak húzta az evezőt, amikor kellett, és megállt, amikor lehetett. Időről időre üresen húzta meg az egyik evezőt, érezte, hogy a víz fölött siklik. Ilyenkor tehetetlenkedett, amíg Zymun oda nem vakkantotta neki a helyes irányt. Két napja csinálták már ezt. Két gyötrelmes napja.

Az első napon túlzott elővigyázatosság volt bekötni a szemeit, mivel amúgy is bedagadtak. A küzdelem során véletlenül megütötte magát, aztán Zymun vágott ököllel az arcába. Az arca bal oldalán és a bal karján

tucatnyi kis vágás keletkezett, amikor egy ágyúgolyó eltalálta a zöld bane-
en képződött torony párkányzatát, és az repeszekre robbant szét. Andross
Guile döfése a vállát érte, és végighasította a bordái mentén.

Ha nem kapott volna feketegárdista-kiképzést az elmúlt hónapokban
– és ha most nem szegeztek volna pisztolyt a fejéhez –, Kip mozdulni
sem bírt volna. Jelen állapotában reszkető ügyetlenséggel végezte a szo-
katlan testmozgást. A háta: kínszenvedés. A lábfejei, mivel állandóan
megfeszítette őket, ahogy próbálta megtartani az egyensúlyát a ringató-
zó csónakban: gyilkos fájdalom. A karja és a válla: még rosszabb. És a
keze! Drága Orholam, mintha gyöttelemben mártotta volna. A megégett
bal keze, ami lassan már gyógyult, most karommá vált. Fáj, ha megfe-
szítette, fáj, ha meglazította, fáj, ha békén hagyta.

Kip kövér volt, rémült és kimerült.

– Balra – mondta Zymun unottan.

Nem tartotta olyan sokra Kipet, hogy kiderítse, miért mosolyog. Elég
ravasz volt ahhoz, hogy holmi kis provokáció hatására ne menjen hozzá
közelebb, ráadásul ma túl hevesek voltak a hullámok, nem akarta meg-
kockáztatni, hogy kibillenjen az egyensúlyából azért a pillanatnyi élve-
zetért.

Soha nem ajánlotta fel, hogy átveszi az evezőket.

Kipet egyetlen dolog hajtotta: a félelem. Ám elég kimerítő két napig
egyfolytában félni, és ettől Kip kezdett egy kicsit dühös lenni.

*De mit tehetek? Vak vagyok, és annyira legyengültem, hogy nem tudnék
legyőzni egy cicát sem, biztos, hogy az izmaim begörcsölnének vagy szétes-
nének a legkisebb mozdulatra! Zymun rendezte be a játékteret. Nála van-
nak a jó kártyák: hat szín és egy pisztoly.*

Ám amint Kip a Kilenc Király játékként gondolt a helyzetére, azon-
nal enyhült a félelme. Elképzelte, hogy egy kék türelmével elemzi a já-
tékot. Lehet-e Zymun megközelítőleg olyan félelmetes ellenfél, mint
Andross Guile? Nem. De ha nagyon rossz a leosztás, veszíthetünk rossz
ellenféllel szemben is.

Zymun bármikor könnyedén megölhette Kipet, nem kellett félnie
az igazságszolgáltatástól vagy a megtorlástól, hiszen senki nem tudhatta
meg.

Jó, ez tény, és akkor mi van?

Kip legerősebb ütőkártyája Zymun lustasága volt. Zymun tudta, hogy haladniuk kell, különben a kalózok áldozatául esnek és rabszolgák lesznek, mégsem vezetett, így Kip biztonságban volt addig, amíg nem bosszantotta fel Zymunt annyira, hogy a fiú legyőzze a lustaságát... vagy amíg már nem lesz Kipre szüksége.

Zymunnak remek lapjai voltak, de mit sem ér a remek lap, ha nem játsszák ki!

Zymun nevetségesen fellengzősen vélekedett önmagáról, máris hosszasan ecsetelte, mi mindent fog csinálni, miután megérkezik a Chromériába. Kip nem szerepelt ezekben a történetekben, ami mindent elmondott neki a jövőjét illetően. Az, hogy Zymun ilyen nagyra értékelte önmagát, azt is jelentette, hogy másokat ezzel szemben mélyen lebecsült. Kip úgy viselkedett, mint akit legyőztek, és Zymun ezt el is hitte neki. Persze, hogy ő a jobb. Persze, hogy Kipet lehangolja ez a tény, és az, hogy rájött, tehetetlen Zymun ellen.

– Komolyan arra számítottam, hogy elkapnak a cápák Garristonnál – mondta Kip, irigykedő csodálatot szöve a hangjába.

Zymun nem volt hülye, az önteltsége ellenére sem. Miután lement a nap, elvesztette a luxin adta előnyét. Akkor már csak három kártyája maradt: a pisztoly, Kip sérülései és a saját izmai, amiket nem gyötört el tizenkét órányi fárasztó munka. Az előző éjszaka ahányszor Kip megfordult álmában, a csónak orrában, a pad alatt, ahol aludt, Zymun azonnal felébredt, felhúzta a kovás pisztolyt, és rászegezte. Nyomasztóan nagy volt az esélye, hogy Kipet véletlen találat éri, ha Zymun keze csak meg-rándul álmában.

– Nem volt kellemes fürdőzés – mondta Zymun. Rövid hallgatás után hozzátette: – Én meg arra számítottam, hogy az a vízesés elintézi Rektonban.

Kip, a Lepcsesszájú bosszúságában majdnem felidézte a következő találkozásukat – a lázadók táborában, amikor Zymun nem ismerte meg –, de a megölésünk tucatnyi legbiztosabb módjának egyike, ha felhergeljük az ellenséget, ez nem tűnt tehát a józan ész csúcsteljesítményének.

– Azt hiszem, van bennünk valami közös – mondta inkább Kip. – Nehéz megölni minket.

Kár volt azzal fáradnia, hogy megpróbálja csökkenteni a köztük lévő távolságot holmi illuzórikus közös tulajdonságokkal. Zymun igazi hüllő volt. Kip úgy vélte, hogy az ideje jó részében a fiúnak el kell rejtenie igaz valóját. Kip mellett nem tette. Újabb jele volt ez annak, hogy Kip hátralévő ideje korlátozott.

– Guile-vér vagyunk mindketten – mondta Zymun. – De te örökre zabi leszel. Bizonyítani fogok nagyapának, és én leszek az örökös. Az örököse.

Kip evezett.

– Biztos vagy benne? – kérdezte. – Abban, hogy Karris az anyád? Soha nem hallottam efféle pletykát.

Útálta, hogy be van kötve a szeme, és Zymun hangjának árnyalataira kell koncentrálnia, ahelyett, hogy a grimaszait vagy az arca rándulásait nézné, amik elárulják az igazságot.

– A Prizma jegyese volt, amikor engem fogant. Ez törvényessé tesz a legtöbb ember szemében. Amikor felbomlott az eljegyzés, Karris elment, és a rokonainál lakott.

– Tyreában? – csodálkozott Kip.

Ott találkozott először Zymunnal, aki, dacolva a mesterével, tűzgyókat hajigált Kipre, és arra kényszerítette, hogy leugorjon a vízesésen.

– Véserdőben. Egy kisvárosban, Almaliget a neve. Később mentem Tyreába. Ez volt az egyetlen hely, ahol színmágiát lehetett tanulni... már a Chromérián kívül.

– Nagypa ötlete volt? – kérdezte Kip.

Jellemző lett volna Andross Guile-ra. Kitanítani, kiképezni a fiút, de távol tartani az asztaltól. Az ideális titkos kártya. Miközben tökéletes fegyverre csiszolja Zymunt, távol tartja a Chromériától, nehogy kialakíthassa a saját szövetségeit. Eszményi eszköz Gavin vagy a Spektrum ellen, és nem jelent fenyegetést Androssra. A fiú fel sem fogta, milyen cinikusan kihasználta őt Andross.

Talán én is cinikus lettem egy kicsi, ha ezt ilyen jól látom. Vagy csak akkor vagyok cinikus, ha Andross Guile-ról van szó?

Zymun nem válaszolt. Vagy talán bólintott.

A két nap alatt Zymun egyszer sem kérdezett Karrisról. Valószínűleg úgy gondolta, hogy a Fekete Gárdában betöltött pozíciója okán Karris

elfogadható számára, mint anya, de mivel tényleges hatalma nincs, nem érdekes. A fontos kérdéseit arra az alkalomra tartogatta, amikor találkozik Andross Guile-lal. Kip szívesen ott lett volna, hogy lássa ezt.

Amikor Kip evezője megint lecsúszott egy hullámról, hangosan köhögni kezdett. Zihálva köhécselt a tenyerébe, és közben egy kicsit feltolta a kendőt az orrán. A köhögés, még a hamis köhögés is, pokolian fáj. Túl sok tengervizet lélegzett be, amikor beugrott az Azúrkék-tengerbe, hogy kimentse Gavin Guile-t.

Egyszer régen úgy képzelte el magát, mint egy teknőcpáncélos medvét, ami különleges adományként szuperált a bántalmazások csillapítására. Igazán ideje lett volna kigondolni valami más különleges adományt. Mert ez már szörnyű volt.

Visszatért az evezéshez. Zymun levetette vele az ingét, egyrészt, hogy lássa, ha Kip luxint gyűjtene a testébe, másrészt, hogy melegítse vele magát. A felhős ég és az őszi szél miatt reggel és este sokkal hidegebb volt, ám az evezéstől izzadó Kip nem hiányolta az inget.

A feje minden húzásnál hátradőlt a felsőtestével együtt, és ilyenkor beszívhatott egy korty kékséget a kendő alól. A gyenge, szürke, fátyolos fényben a tenger zavaros levesnek látszott, és a szempillái és a kendő eltakarták a legtöbb színt, de nem is volt szüksége sokra. Nem szívott be sokat egyszerre, nehogy Zymun meglássa. A bőre pedig elég sötét volt ahhoz, hogy leplezze a luxin vándorlását a szeméből, át az arcát eltakará a kendő alatt, végig a hátán, aztán le a lába és a feneke bőre alá, ahol a tarakásban elraktározta. Zymun időnként ellenőrizte a fejbőrét és a kendővel fedett bőrt, ezért ajánlatos volt az elővigyázatosság.

Miután Zymun megbizonyosodott, hogy Kip nem tud színöntení, arra számított, hogy éjszaka fog támadni, amikor az ő ereje a leggyengébb. Kip, mint teljes spektrumú polikromát jól tudta, hogy a gyengeség nem mérhető színekben. Mindegy volt, hogy Zymunnak hány tucat módszere van megölni őt, míg neki csak egy, ha korlátozott idő állt a rendelkezésükre. Sőt, Zymunt könnyebben meglephette, ha egy tucat biztos módszere volt megölni Kipet, mint ha csak egy lett volna, mert éppen ez a többlet tette gyengébbé.

Egyesek úgy gondolják, hogy a Kilenc Királyt az ember ellen játsszák, nem a kártyák ellen. Logikusan hangzik, de ez ritkán igaz.

A késő délutáni órákra Kip elég luxint gyűjtött. Minden erejével arra koncentrált, hogy evezzen, és elnyomja a fájdalmat, és eközben lassan felvezesse a luxint a hátán és a tarkóján át egészen a fejbőréig. Ahhoz, hogy önteni lehessen, a luxinnak érintkeznie kell a vérrel. A legtöbb színmágus ezt úgy éri el, hogy feltépi a bőrt a csuklóján vagy a körmei alatt. Egy idő után hegyszövet képződik: a test alkalmazkodik. De nem *kell*ett feltétlenül ugyanazon a helyen átnyomni a luxint, ahol korábban, és Kipnek nem is állt szándékában. Minden elvesztegetett másodperc valószínűbbé tette a halált.

A kortyokban nyelt kék miatt Kip mindezt logikusnak látta. Érzékei kiélesedtek, kiszűrték a szelet és a saját ziháló lélegzését. Kitalálta, hogy Zymun vele szemben ül. Kip tudta, hol van a pad, és abból, hogy a csónak egyenletesen úszott, tudta, hogy Zymun a közepén ül. Hallotta, hogy Zymun időről időre elfordul, a hátuk mögé vagy a part felé néz.

A kék nem némította el a hangokat, csak megrostálta. A szabálytalan szél elmosta a Kip számára hasznos információk nagy részét. A kék nem tompította el a testi szenvedést sem. Kip a lehető legóvatosabban gazdálkodott megcsappant erőforrásaival, alig valamivel nagyobb kimerültséget mutatott, mint amilyen valójában volt, így hozzájutott egy-egy pillanatnyi pihenőhöz két evezőhúzás között – Zymun lustaságát tette fel a saját élete ellen.

Ma kell megtörténnie. Még hozzá hamarosan. Nem sok ereje maradt.

Kip összegörnyedt, fájdalmasan nyögött, és elengedte az evezőket, azt színelve, hogy görcsöt kapott a lába. A mozdulat elég hirtelen volt, majdnem ki is érdemelt egy pisztolygolyót a szeme közé. Két kézzel dörzsölte a lábát, méregette, próbálgatta, nyújtogatta, és nemcsak a lábát, de a kezét és a karját is.

Zymun hirtelen horkantott, és kurtán felnyögött.

Szélesebb terpeszben, mint addig – ami kevésbé előnyös az evezésnél, de rendkívül hasznos egy hirtelen ugrásnál –, Kip visszaült a helyére. Vakon tapogatózott az evezők után, mint aki nem vette észre, hogy Zymun talán elbóbiskolt. Kip felébresztette. Ha a kéktől kiélesedett érzékeivel várt volna még néhány pillanatig... Nem várt. Mindegy is. Vasököl parancsnok azt mondta nekik: *Nem segít a múltra visszatekinteni. Akkor elméldjed a hibáidon, ha biztonságban vagy! Első a biztonság!*

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogy még értékesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

– Ha azt hiszed, segíteni fogok, bolond vagy – szólalt meg Zymun.

Kip nyögött a fájdalomtól, ahogy megmozdult a karja. Nem tudta, lenne-e ereje akár csak átbetorkálni a csónakon. Vakon körbetapogatózott, de nem találta az evezőket, amiket az imént elengedett.

– Minél tovább keresgélem az evezőket, annál tovább pihenek – morogta.

– Jobb kéz. Felfelé és előre. Tovább! Használd a láncot, hülye!

Az evező, aminek a rúdját tartotta az evezővilla, himbálódzott, bukdácsol a hullámokon. Nekiütközött Kip körmeinek. Kip felmordult. Behajlította a csuklóját, hogy elérje a bilincset, és követte a láncot az evezőig. Persze, nem feledkezett meg róla, csak játszott a hülyét. Jobbnak látta eltitkolni, hogy pontosan kiszámította, milyen hosszú a lánc. Kip megragadta az evezőt. Aztán ugyanezt megismételte a bal kezével, és újra evezni kezdett.

– Bal felé – szólt oda Zymun unottan. – Így jó.

Csak egyetlen módon sikerülhetett a szökés: ha Kip egy ütéssel belöki Zymunt a vízbe, ő maga viszont nem esik bele. Zymun a vízben nem tudja használni a pisztolyát. Csak arra lesz ideje, hogy egyetlen luxincsapást mérjen Kipre. Mivel minden luxinnak van súlya, ez az akció – függetlenül attól, hogy melyik színt választja a támadáshoz – kiváltja a reakciót, ami a víz alá nyomja Zymunt.

Ha Zymun első csapása célt téveszt, Kipnek lesz esélye, de eszeveztett gyorsan el kell eveznie onnan. Amikor már látja, milyen messzire van a part, eldöntheti, hogy kockáztassa-e a visszafordulást, és ölje meg Zymunt, vagy hagyja sorsára a tengerben. De Zymun legutóbbi, hihetetlen megmenekülése a cápától hemzseggő tengerből meggyőzte Kipet, hogy az a biztos, ha megöli.

Ha Kip túl lassú, eltalálhatja egy lövés. Mivel fogalma sem volt, merre evezzen, és nagyon legyengült, simán meghalhatott. Ha az ütéstől mindketten a vízbe esnek, meghalhatott. Zymun volt a jobb úszó, ráadásul Kip nem egészséges.

Egyetlen, halvány esélye volt. Kip felkészült rá. A szeme, amit a kender védett a fénytől, természetesen szélesre tárgult. Megpróbálta szándékosan szűkíteni a pupilláját... egy tapasztalt színmagusnak ez azonnal sikerül. Ha elkápráztatja a fény, elhibázza. Ha...

Zymun testsúlya áthelyeződött.